

Živeti polno

Kaj pomeni živeti polno

Polnosti življenja si ne smemo napačno predstavljati kot nekakšno "skledo polno meda". Polno živi ljudje, ravno zato, ker so v polnosti živi, seveda doživljajo tako neuspehe kot uspehe. Odprti so za trpljenje in radost. Imajo mnogo vprašanj in nekaj odgovorov. Jočejo in se smejejo. Sanjajo in upajo. Edino, kar ostaja tuje njihovi življenjski izkušnji, sta pasivnost in apatija. Življenju rečejo odločen da in ljubezni glasen amen. Čutijo ostro bolečino rasti - prehoda iz starega v novo - toda vedno imajo zavihane rokave, v glavi jim kar brenči in srce jim gori. Vedno se gibljejo, rastejo, so bitja v procesu, bitja, ki se nenehno razvijajo. (V novo življenje z novim gledanjem, Powell, 1999, str.16)

Kaj pomeni živeti polno? Pa pogledimo, kaj pomeni polno življenje za pšenično zrno:

Življenje je rast. In kaj je rast? Spreminjanje. Zrno spremeni obliko, način življenja. Kaj je smrt za zrno? Trohnenje? Da, tudi. Predvsem pa podarjanje življenja drugemu. Če naj zrno postane klas, mora umreti v zemlji.

Predstavljajte si, da bi vam v šoli učitelj naročil, da napišete zgodbo o pšeničnem zrnu. Morda bi se glasila nekako takole: Zrno je veselo, ker je med drugimi zrni na suhem v kašči. Zahvaljuje se Bogu. Hvala ti, dobri Bog, za vse dobro: na suhem sem, ne dežuje, v blaženem miru živim.

Ko takole moli, se obrača na Boga, ki ga ni. Bog namreč ni tisti, ki bi zrno ščitil pred dežjem in vlago. Saj ga je ustvaril zato, da se spremeni, da postane to, zaradi česar je na svetu, tj. žitni klas. Nadaljujmo pripoved! Zrno nekega dne naložijo na voz. Čudovito se počuti med drugimi. Spet se Bogu zahvaljuje za modro nebo, za ptice, rože ... Življenje, pravi, je še lepše, kot sem si ga predstavljalo. Hvala ti, Gospod!

Vendar še vedno se zahvaljuje Bogu, ki ne obstaja.

Potem pa prispejo na dobro obdelano polje. Sejalnica raztrosi zrno v zemljo in zemlja ga prekrije. V tem trenutku majhno zrno ne razume ničesar. Kot slišimo med nami: »Če bi Bog obstajal, se takšne stvari ne bi dogajale.« In malo seme se začne pritoževati in se z žalostjo spominjati kašče. Čuti, kako umira, vlaga prodira prav v središče in razpade.

V tem trenutku pa se lahko vprašamo, ali ni življenje preprosto nesmisel. Nekaj tednov za tem je žetev, in zrno je postalo lep klas. In zato je prišlo na svet! To je polno življenje, to je ljubezen: spreminjanje, darovanje, novo življenje.

1. Sprejeti sebe

Polno živi ljudje sprejemajo in ljubijo sebe, kakršni so. Ne živijo za kakšen obetaven jutri ali zmožnost, ki jo bodo morda nekega dne odkrili v sebi. Običajno gojijo do sebe, kakršni so, tako topla in lepa čustva, kot jih vi in jaz doživljamo, kadar srečamo koga, ki ga imamo res radi in ga občudujemo. Polno živi ljudje se rahločutno zavedajo vsega, kar je v njih dobro; od drobnih stvari, kot je način, kako se smejejo ali hodijo, in naravnih darov, ki so jih prejeli, do vrlin, ki so si jih privzgojili. Ko ti ljudje odkrijejo v sebi nepopolnosti in omejenosti, so do sebe sočutni. Skušajo sebe razumeti, ne pa se obsojati. »Poleg zdrave discipline,« pravi Desiderata, »bodi blag do sebe.« Viri za polnost življenja prihajajo iz človekove notranjosti. In, če govorimo v psihološkem pomenu, veselo sprejemanje sebe, lepa samopodoba in veselje nad samim seboj so kamnito dno studenca, ki se dviga v polnost življenja. (Powell, 1999, str. 18)¹

Kdo sem? (Mr 8,27-38)

Nato je šel Jezus s svojimi učenci v vasi Cezareje Filipove. Med potjo je učence spraševal: »Kaj pravijo ljudje, kdo sem?« Odgovorili so: »Janez Krstnik; drugi: Elija; spet drugi: eden od prerokov.« In vprašal jih je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Peter mu je odgovoril in rekel: »Ti si Mesija.« Strogo jim je prepovedal, da bi to komu povedali.

In začel jih je učiti, da bo Sin človekov moral veliko pretrpeti, da ga bodo starešine, veliki duhovniki in pismouki zavrgli in umorili in da bo po treh dneh vstal. O teh stvareh jim je odkrito govoril. In Peter ga je potegnil k sebi in ga začel grajati. On pa se je obrnil, pogledal po učencih in pograbil Petra: »Poberi se! Za menoj, satan, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak na to, kar je človeško!« Tedaj je poklical k sebi množico skupaj z učenci in jim rekel: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj. Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene in zaradi evangelija, ga bo rešil. Kaj

namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi? Kaj bi človek lahko dal v zameno za svoje življenje? Kdor se sramuje mene in mojih besed pred tem prešuštnim in grešnim rodом, se ga bo tudi Sin človekov sramoval, ko bo s svetimi angeli prišel v veličastvu svojega Očeta.»

Jezus vprašanje o sebi nadaljuje z zgodbo o trpljenju. Kdo torej je Jezus? Tisti, ki mora veliko pretrpeti, biti umorjen in vstati od mrtvih. Kdo pa si ti?

Kako sprejemaš sebe, svoje svetle in temne plati?

Kako se znaš veseliti lepega in se boriti s slabim?

Kaj ti pomeni izgubiti življenje zaradi Kristusa in evangelija?

Kako bi odgovoril na vprašanje: Kdo si?

Katero vlogo si igral v tem filmu?

Katere stvari pri osebah lahko sprejmeš in katerih ne moreš?

2. Biti, kar sem

Polno žive ljudi sprejemanje sebe osvobaja, tako da so lahko pristni in resnični. Samo ljudje, ki z veseljem sprejemajo sebe, lahko prevzamejo vsa tveganja in odgovornosti, ki so povezane z njihovo pristnostjo. »Moram biti, kar sem!« pravi pesem, toda večino nas zapelje, da nosimo maske in se igramo igrice. Uporabljamo znane samoobrambne mehanizme, da bi zavarovali svojo ranljivost. Toda ti nas ločujejo od resničnosti in nam zmanjšujejo vidljivost. Zmanjšujejo tudi našo sposobnost za življenje. Biti to, kar smo, pomeni marsikaj. Pomeni, da lahko sproščeno doživljamo in izražamo svoje občutke, da lahko imamo in izražamo svoje ideje in odločamo o tem, čemu bomo dajali prednost. Pristni ljudje lahko razmišljajo in se odločajo po svoje. Dvignejo se nad nadležno potrebo po potrditvi od drugih ljudi. Ne prodajajo se nikomur. Njihovi občutki, misli in odločitve preprosto niso naprodaj. »Bodi sebi zvest ...« je njihovo življenjsko načelo in življenjski slog. (Powell, 1999, str. 18)

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil (Mt 26,31-35)

Tedaj jim je Jezus rekel: »Vi vsi se boste to noč pohujšali nad menoj, kajti pisano je: Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce črede.

Ko pa bom obujen, pojdem pred vami v Galilejo.« Peter mu je odgovoril: »Če se bodo vsi pohujšali nad teboj, se jaz ne bom nikdar pohujšal.« Jezus mu je rekel: »Resnično, povem ti: To noč, preden bo petelin zapel, me boš trikrat zatajil.« Peter mu je dejal: »Tudi če bi bilo treba umreti s teboj, te nikakor ne bom zatajil.« Tako so rekli tudi vsi drugi učenci.

Peter zataji Jezusa (Mt 26,69-75)

Peter pa je sedel zunaj na dvorišču. Neka dekla je stopila k njemu in rekla: »Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem.« On pa je vpričo vseh tajil: »Ne vem, kaj praviš.« Ko je šel v

vežo, ga je na pragu zagledala druga in rekla tistim, ki so bili tam: »Ta je bil z Jezusom Nazarečanom.« Spet je tajil, in sicer s prisego: »Ne poznam tega človeka!« Kmalu nato so tisti, ki so stali tam, stopili k Petru in mu rekli: »Zares, tudi ti si izmed njih, saj te tudi tvoja govorica izdaja.« Tedaj se je začel zaklinjati in prisegati: »Ne poznam tega človeka!« In takoj je petelin zapel. Peter se je spomnil Jezusove besede, ki mu jo je rekel: »Preden bo petelin zapel, me boš trikrat zatajil.« In šel je ven in se bridko zjokal.

Biti to kar si, ni tako enostavno. Biti pred drugimi, to kar si, pa je še težje. Nekatera stališča so nevarna, druga nas spravljajo v zadrego, tretja nam mogoče jemljejo ugled.

Kaj izražaš in česa ne? Zakaj?

Kje se bojiš pokazati, kdo si? Zakaj?

Kje meniš, da bi se moral izpostaviti, pa se ne?

Kje je po tvojem mnenju bolj modro, da se ne izpostavljaš?

Kdaj se s svojo držo oddaljiš od tega, kar si?

Kdaj osebe v filmu niso bile to, kar bi morale biti?

Kje najdeš sebe?

3. V ljubezni pozabiti nase

Potem ko se polno živi ljudje naučijo sprejemati se in biti pristni, nadaljujejo z učenjem umetnosti kako pozabiti nase. Naučijo se iti iz sebe in se v iskreni zavzetosti ukvarjajo z drugimi. Človekov svet je tako velik, kot je veliko njegovo srce. Svet resničnosti lahko poznamo le toliko, kolikor smo se ga naučili ljubiti. Polno živi moški in ženske zbežijo iz temačnega in utesnjenega sveta zaverovanosti vase, ki ima vedno le enega prebivalca. Polni so empatije, tako da lahko globoko in spontano čutijo z drugimi. Ker znajo vstopiti v svet občutkov drugih ljudi - skoraj kot bi bili v notranjosti drugih ali drugi v njih - se njihov svet občutno poveča, znatno pa se povečajo tudi njihove zmožnosti za človeško izkustvo. Obstajajo ljudje, ki so jim tako pri srcu, da osebno izkusijo tisti »nihče nima večje ljubezni« občutek predanosti. Tiste, ki jih imajo radi, bi zaščitili z lastnim življenjem. Ljubeč človek se močno razlikuje od »dobrodelnika«, ki druge ljudi izkoristi samo kot priložnost za uresničevanje svojih hvalevrednih dejanj, o katerih vodi skrbno evidenco. Ljudje, ki ljubijo, se naučijo premakniti središče svoje pozornosti in skrbi s sebe na druge. Iz srca se zavzemajo za druge. Razlika med »dobrodelniki« in ljudmi, ki ljubijo, je takšna, kot je razlika med življenjem, ki ga zaigrajo na odru, in življenjem, ki je dejanje ljubezni. Resnične ljubezni ni mogoče uspešno igrati. Naša skrb in zavzetost za druge morata biti pristni ali pa naša ljubezen ne pomeni nič. Gotovo pa velja naslednje: Ne moremo se učiti živeti, če se ne učimo ljubiti. (Powell, 1999, str. 19)

Naročila dvanajsterim (Mt 10,5-15)

Teh dvanajst je Jezus poslal in jim naročil: »Ne hodite na pot k poganom in ne vstopajte v nobeno samarijsko mesto! Pojdite rajši k izgubljenim ovcam Izraelove hiše. Spotoma pa oznanjajte in govorite: ›Nebeško kraljestvo se je približalo.‹ Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, demone izganjajte. Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte. Ne oskrbuje se ne z zlatom ne s srebrom ne z bakrom v pasovih, ne s popotno torbo ne z dvema suknjama ne s sandali ne s palico, kajti

delavec je vreden svoje hrane. V katero koli mesto ali vas pridete, poizvedite, kdo je tam vreden, in ostanite tam, dokler ne odidete. Ko stopite v hišo, jo pozdravite. Če bo hiša vredna tega, naj pride nanjo vaš mir, če pa ne bo vredna, naj se vaš mir povrne k vam. In če vas kdo ne sprejme in vaših besed ne posluša, pojdite iz tiste hiše ali tistega mesta in si otresite prah z nog. Resnično, povem vam: Laže bo na sodni dan sódomski in gomórski deželi kakor tistemu mestu.»

Jezus pravi, da smo zastonj prejeli in naj bi zato zastonj dajali. Koliko se zavedaš, da si bil obdarjen in da si povabljen v darovanje vsega, kar imaš?

Kaj doživljaš kot dar?

Kaj misliš, da bi moral dajati naprej?

Kako bi uresničil Jezusovo naročilo: Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujate, demone izganjajte?

Kaj meniš o učiteljevem načrtu?

Tudi ti si del razreda. Naredi nalogo!

DNEVNI RED

PETEK	
18:00	ZBIRANJE
18.30	VEČERJA
20:00	UVODNO SREČANJE
20:30	FILM – DAJ NAPREJ
SOBOTA	
8:00	ZAJTRK
8:45	1. TEMA DUHOVNIH VAJ
12:30	KOSILO
14:00	SKUPEN SPREHOD
15:30	ČAJ IN PIŠKOTI
16:00	2. TEMA DUHOVNIH VAJ
18:00	PRIPRAVA VEČERJE
19:00	VEČERJA
20:00	MAŠA
20:30	DRUŽABNI VEČER
NEDELJA	
8:00	ZAJTRK
9:00	3. TEMA DUHOVNIH VAJ
11:30	MAŠA
12:30	KOSILO